

לאורם

8 סיפורי גבורה מה-7 באוקטובר

הסוכנות היהודית
JEWISH AGENCY
לארץ
FOR ISRAEL ישראל

עוז דוידיאן

ככל תושבי העוטף, גם עוז דוידיאן ומשפחתו המתגוררים במושב מסלול, התעוררו בבוקר שמחת תורה עם הישמע האזעקות הראשונות. הם נכנסו לממ"ד – אולם מהר מאוד הבינו, שזה לא "סתם" עוד סבב לחימה וירי רקטות.

עוז קיבל הודעה מגיסו המתגורר בחווה סמוך לשטח מסיבת הטבע ברעים: "יש כאן מלא ילדים פצועים, מי יכול לעזור?" כשעוז הגיע לשטח המסיבה, חשכו עיניו, הוא לא תיאר לעצמו שייתקל במראות כה קשים ואכזריים. הוא החל לאסוף פצועים ברכב איתו הגיע והבין כי כעת עליו לסמוך על חושיו כמי שמכיר את האזור כל חייו. עוז נמלט בדרכי עפר פתלתלות, מנווט כשכדורים שורקים סביבו ומחבלים יורים לעברו. הוא השיב אש בעזרת אקדחו ורובה שלקח מאחד המחבלים, ואת חלקם אף דרס ברכבו. הכל בשביל להביא את הצעירים שלפני רגע בילו במסיבה – לחוף מבטחים.

כשהגיע לבסוף לבית אחותו במושב פטיש הסמוך, ידע מייד שאינו יכול להשאיר את שאר הצעירים מאחור – וחזר לשם. 15 פעמים הוא עשה את המסלול משטח המסיבה לפטיש והציל כ-120 צעירים באותו שבת ארוכה. הוא סיכן את חייו שוב ושוב ושוב ולבסוף שב הביתה, בריא ושלם, לאשתו וארבעת בנותיו, הצעירה בהן בת שנתיים.

בסיפורו של עוז ניתן לראות דוגמה לרעות ולגבורה בעם ישראל, אדם פרטי שבחר לסכן את עצמו ולצאת לשטח מלחמה שלא ברור אם יחזור ממנו רק בכדי לנסות ולהציל חיים.

לאורם

8 סיפורי גבורה מה-7 באוקטובר

הסוכנות היהודית
JEWISH AGENCY
לארץ
FOR ISRAEL ישראל

שיר אזולאי

כששמעה את האזעקות ב-06:30 בבוקר ה-7 באוקטובר, שיר אזולאי יצאה אל חצר ביתה בקיבוץ חולית כדי להתבונן ולצלם את הרקטות. תוך זמן קצר היא החלה לשמוע לא רק קולות ירי רקטי אלא גם ירי חי. היא ראתה אנשים לבושים מדי צבא יורים לכל עבר, וכשהבינה שלא מדובר בחיילי צה"ל אלא במחבלי החמאס - חזרה לביתה והמשיכה לצלם דרך החלון. כשהיריות נרגעו, שיר רצה למטבח כדי להתחמש בסכין. "ידעתי שזה לא יעזור לי, אבל זה חיזק לי את הביטחון העצמי", סיפרה. שיר הסתגרה בממ"ד עם הכלב שלה בנצי, חמושה בסכין, בנייד היא ראתה הודעת טקסט בקבוצת הווטסאפ של הקיבוץ משכנתה מרים מלכה, שכתבה שהיא נשרפת ונחנקת מהעשן שנכנס לממ"ד וביקשה עזרה, כשלפתע האור בממ"ד של שיר כבה ושכנה אחרת התקשרה להגיד לה ששורפים לה הבית והיא חייבת לצאת מייד. שיר עמדה בפני דילמה בלתי אפשרית - לצאת מהממ"ד אל המחבלים, או להישאר בפנים ולהישרף. בהחלטה של רגע היא יצאה מהממ"ד, יחפה וחמושה בסכין ורצה לביתה של מרים. שיר היחפה ניסתה להיכנס לבית, אך אש מנעה ממנה להיכנס לדלת הכניסה. היא הלכה לחלון הממ"ד, שברה אותו ויחד עם שכנתה הסירה את מגן המתכת מעל החלון וגילתה את מרים מעולפת ושחורה מפיוח על אדן החלון. היא שפכה עליה דלי מים כדי לנסות להעיר אותה, ומרים החלה להגיב. שיר שמה עליה מגבת

רטובה, קראה לשכנים נוספים והם הצליחו להוציא את מרים מהממ"ד ואז גם התחדש ירי המחבלים. שיר, מרים המעולפת והשכנים נכנסו לממ"ד אחר ולאחר 12 שעות הם חולצו. מרים ניצלה בזכות שיר וחברי הקיבוץ הנוספים - שתחת איום המחבלים הצילו את חייה של שכנתם.

הסיפור של שיר מהווה דוגמת מופת של הרוח הישראלית - ערבות הדדית, עוז רוח, שכנות טובה ומחויבות לחיים.

לאורם

8 סיפורי גבורה מה-7 באוקטובר

הסוכנות היהודית
JEWISH AGENCY
לארץ ישראל
FOR ISRAEL

נטע אפשטיין ז"ל

נטע אפשטיין, בן 22 מקיבוץ כפר עזה.

"הוא היה החצי השני שלי, הלב שלי פעם בשבילי". אירן שביט לא האמינה שכך הסתיים הסיפור שלה ושל אהבת חייה נטע. הם הכירו לפני שנה וחצי בבר בקיבוץ ניר עם ועברו להתגורר יחד בקיבוץ הולדתו של נטע כפר עזה. אירן ונטע ידעו שהאהבה שלהם היא לנצח, תכננו להתחתן, חשבו על שמות לילדים, אפילו שמלת כלה כבר היתה מוכנה בארון. אבל באותו בוקר ארוך, ב-7 באוקטובר, מחבלי החמאס רצחו באכזריות את נטע ואת החלומות של הזוג הצעיר. כשהחלו האזעקות השניים שהו בממ"ד ומהר מאוד הבינו שמדובר במתקפה כוללת. נטע עוד הספיק לקבל את הבשורה המרה על רצח סבתו לפני שהמחבלים חדרו לדירה הקטנה שלהם. הם הצליחו לפתוח את הממ"ד והשליכו רימון לתוכו. נטע לא היסס, נשכב על הרימון וכך הציל את חייה של אירן.

רק חודש לפני מותו, נטע השתחרר משירות צבאי בצנחנים. הוא תכנן לטייל, ללמוד, לכבוש את העולם. בשנת 2018, כשהיה בן 17, היה נטע ממובילי מחאת "תנו לגדול בשקט" – מחאה של בני נוער מעוטף עזה, שסבלו מירי הרקטות. במסגרת המחאה צעדו אלפי בני נוער מיישובי העוטף אל הכנסת בירושלים. נטע היה גם ספורטאי מצטיין, בצעירותו היה שוער כדורגל בקבוצת הפועל באר שבע ואהד את בית"ר ירושלים וליברפול. לקראת יום הולדתו ה-22 שחל ב-9 בנובמבר, אירן תכננה להפתיע אותו והזמינה כרטיסים למשחק של ליברפול – מתנת יום הולדת שכבר לא זכה לקבל.

נטע הוא דוגמה למסירות הנפש, לאהבת אמת ולגבורה ודרך ארץ אליה חונכו ישראלים רבים.

לאורם

8 סיפורי גבורה מה-7 באוקטובר

הסוכנות היהודית
JEWISH AGENCY
לארץ
FOR ISRAEL ישראל

עאמר אבו סבילה ז"ל

עאמר אבו סבילה, בן 25 מאבו תלול שבפזורה הבדואית, הוא דוגמה לגבורה ישראלית ודו הקיום בין ערבים ליהודים במדינת ישראל.

עם הישמע האזעקות בבוקר שבת ה-7 באוקטובר, דולב ואודיה סוויסה החליטו לצאת מהעיר עם בנותיהן. היתה להם תמיד מזוודה מוכנה למקרה שיתחיל עוד סבב לחימה מול עזה, והם העדיפו שהילדות, בנות 6 ו-3, לא יחוו את אימת האזעקות. אולם הפעם, הם לא שיערו בנפשם שביציאה מהעיר – ייתקלו במתקפה האכזרית של מחבלי חמאס. המשפחה ניסתה להימלט והתפצלה, דולב האב נמלט עם בת ה-3 אך נורה תוך זמן קצר. הוא הספיק להגיד לבתו שתחזור לאמא לפני שהתמוטט. האם ההמומה חזרה לרכב עם בנותיה אך קפאה במקומה. לעזרתן נחלץ עאמר אבו סבילה שהיה בביקור בשדרות באותו הבוקר. הוא נכנס לרכב בניסיון למלט את המשפחה למקום מבטחים ונסע לעבר תחנת משטרת שדרות, מבלי לדעת שהמחבלים כבר צרים על התחנה. מחבלי החמאס רצחו את עאמר, אודיה ושוטר נוסף שניסה לסייע להם. הילדות שהסתתרו במושב האחורי – ניצלו.

עלי אבו סבילה, בן משפחתו אמר לכתב "מעריב" בראיון:

"עאמר היה בנאדם מדהים. הוא מאוד אוהב לעזור. הוא עובד בשדרות, הגיע בבוקר ומצא את הרכב עם הגופה של האבא בכניסה לעיר והאמא הייתה בהלם אז הוא ניגש לסייע. הוא היה בקשר עם אבא שלו בטלפון, הוא ביקש ממנו לצאת מהאזור, אבל הוא התעקש להישאר, רצה לעזור. הוא הסיע אותם לכיוון תחנת המשטרה בשדרות, אבל הוא לא ידע מה חיכה לו שם. הוא היה ילד מדהים. זה קשה מאוד".

לאורם

8 סיפורי גבורה מה-7 באוקטובר

הסוכנות היהודית
JEWISH AGENCY
לארץ ישראל
FOR ISRAEL

רחל אדרי

רחל אדרי הפכה לאחד מסמלי המלחמה. היא נולדה ב-1959 באופקים, גדלה במשפחה בת 14 ילדים, להורים יוצאי פרס ומרוקו. בגיל 12 החלה לעבוד בניקוי חדרי מדרגות ובכיתה י"א פרשה מהתיכון. היא נישאה לדוד אדרי, נהג משאית ומנופאי, ועבדה 43 שנה בשק"ם בבסיס צאלים. ביוני 2023 קיבלה אות הצטיינות על שירותה ארוך השנים בטקס שנערך בבית הנשיא. לדוד ורחל שלושה ילדים, שניים מהם שוטרים, ושלושה נכדים. חיי שגרה של משפחה בעיר הדרומית השלווה. עד אותו בוקר נורא בשבעה באוקטובר.

במהלך פריצתן של חוליות המחבלים לאופקים ובחסות ירי הטילים הבלתי פוסק, השתלטו חמישה מחבלים על בית משפחת אדרי, שבו שהו באותו זמן דוד ורחל, ולקחו אותם כבני ערובה. דוד ורחל ההמומים, היו תחת סכנת חיים וחרדה בלתי פוסקת מול המחבלים שהיו חמושים בנשק רב. לא היתה דרך מילוט מן הבית, לא היתה דרך להשתלט עליהם בכוחות עצמם. רחל הבינה בחושיה החדים, שעליה לדובב את המחבלים ולהתחבב עליהם כדי שלא יפגעו בה. היא התעניינה מהיכן הגיעו, שאלה על חייהם והקפידה להגיש להם אוכל ושתייה כדי שלא יתעצבנו מרוב רעב. רחל גם הבינה, שבכוחה לשלוח מסרים שיעזרו לכוח המשטרה שצר על הבית. היא הלכה לשירותים מספר פעמים, על מנת שהשוטרים יוכלו להבחין בה, כאשר בכל פעם אחד המחבלים היה מלווה אותה. בנוסף, היא חבשה את אחד המחבלים כשהיה פצוע. היא סימנה לבנה השוטר, שחיכה עם השוטרים שהמתינו בחוץ, כמה מחבלים יש בביתה על אצבעות ידה. לאחר 19 שעות של אימה, בשעה שתיים בלילה, הצליחו הכוחות המיוחדים להשתלט על הבית ולחלץ את רחל ודוד.

גבורתה של רחל, היא עדות לתושייה, לאינטואיציה הנשית וליכולת לפעול ולתפקד תחת הלחץ ואי הוודאות.

לאורם

8 סיפורי גבורה מה-7 באוקטובר

הסוכנות היהודית
JEWISH AGENCY
לארץ
FOR ISRAEL ישראל

עילי נחמן, מתן אקשטיין, אדיר מסיקה ז"ל וסלע מעגן

כמו אלפים אחרים, גם ארבעת החברים הכי טובים מאבן יהודה חשבו שהם יוצאים למסיבת השנה. הם היו צעירים בני 23 אחרי צבא, שהחלו לתכנן את עתידם ונהנו מהשנים היפות בחייהם. אהבו, בילו, חיו את הים והגלים, נסעו לטיולים ובעיקר – היו ביחד, תמיד. לכן, היה ברור שגם למסיבה ברעים הם ייסעו ביחד.

הארבעה התארגנו למסיבה עם חברות נוספות. הכינו ציוד ואוכל והתרגשו לקראת סוף שבוע של מוזיקה וריקודים. שבעה יצאו למסיבה. שלושה לא שבו ממנה. ארבעה חזרו עם חוסר גדול.

בשבעה באוקטובר בשעה 6:30 התהפך עולמם. עם תחילת האזעקות חשבה החבורה שמדובר בעוד סבב של רקטות, ולכן נכנסו לרכבים במטרה להגיע לאחת המיגוניות על הכביש הראשי.

המיגוניות היו עמוסות בחוגגים שנמלטו. כשמצאו מיגונית פנויה ירדו מהרכבים במטרה להסתתר מהטילים. סלע ומתן זיהו אדם פצוע מרסיסים והיו בדרכם לסייע, אך תוך כדי חבורת מחבלים פתחו עליהם באש. השניים לא רצו להוביל את המחבלים אל תוך המיגונית ונשארו בחוץ. בעודם מקיפים את המיגונית חטפו כדורים. מתן נרצח וסלע נפגע אנושות.

סלע הצליח לקפוץ לרכב נוסע שגם עליו ירו המחבלים, והסתתר שם עם פצוע נוסף.

עילי ואדיר ושלוש חברותיהן נותרו במיגונית בה תפסו מחסה, מבלי לדעת מה עלה בגורל חבריהם. לפתע, הגיע מחבל למיגונית. עילי ואדיר, הסתירו את הבנות בערמת פסולת שהיתה במקום ובפרץ בלתי נתפס של הרואיות, הסתערו לעברו בידיים חשופות והדפו אותו אל מחוץ למיגונית. הם נורו במקום ואיבדו את חייהם. בפעולה זו הגנו על רומי, יובל ויולי שניצלו מאחר והמחבלים העריכו שאין אנשים נוספים במיגונית. לאחר שעות בשטח סלע פונה לבית החולים שם נותח ויצא מכלל סכנה וכעת הוא צפוי בפני תהליך שיקום ארוך. גם שלוש הבנות פונו אבל החבורה הבלתי נפרדת – שחיה את החיים במלואם, התפרקה.

גבורתם של עילי, מתן ואדיר ז"ל ושל סלע חברים היא ביטוי לרוח קרב, נחישות והקרבה, לרעות אמיתית ויכולת לראות את הזולת ולהיחלץ למענו בכל מחיר, גם במחיר החיים.

עם פרוס חג החנוכה נזכור כי ההיסטוריה חזרה על עצמה. גבורת הבנים, והנס של סלע והבנות, מעטים מול רבים מעצימה את ניצחון האור על החושך ואת עוצמת הטוב לעומת מחשכי הרע. סלע והבנות ניצלו כנגד כל הסיכויים בזכות תושייה, עוז רוח שניצח את אכזריות המרצחים.

מימין: עילי נחמן, אדיר מסיקה, מתן אקשטיין ז"ל וסלע מעגן

לאורם

8 סיפורי גבורה מה-7 באוקטובר

הסוכנות היהודית
JEWISH AGENCY
לארץ ישראל
FOR ISRAEL

שלמה רון ז"ל

גבורה מתגלה ברגעים בלתי צפויים, באנשים בלתי צפויים. היא מתגלה במי שמסתערים לעבר הסכנה ובמי שמתפקדים תחת לחץ בצורה מעוררת השראה. ולפעמים הגבורה מתגלמת באמונה. באמונה באנשים, ובמקום, ובארץ ובמדינה. כזה היה שלמה רון ז"ל בן ה-85.

שלמה היה בין דור המייסדים של קיבוץ נחל עוז, חי בו 65 שנה וגידל שם עם אשתו חנה את שלושת ילדיהם. שלמה היה איש פשוט, עבד בשדות ובמסגרייה של המשק והיה איש אדמה, איש שורשי, ציוני בכל רמ"ח איבריו, והוא לא נשבר אף פעם. הוא לא נשבר בימי ההקמה הקשים בשנות ה-50, הוא לא נשבר כשהפדאיון היו פולשים לשדות ומנסים לפגע בחקלאי הנגב המערבי, הוא לא נשבר במלחמת ששת הימים, כשהגן על הקיבוץ מפני הצבא המצרי, הוא לא נשבר בסבבי הלחימה מול עזה, תחת איום הרקטות והמנהרות. כל השנים האלה שלמה נאחז בבית, בקרקע, בקיבוץ שכה אהב, ולא ויתר על המקום וגם לא על האמונה שיום יבוא ויגיע השלום. ושלמה לא נשבר גם באותו בוקר של ה-7 באוקטובר, כשהאזעקות לא פסקו והמחבלים צרו על ביתו.

באותו בוקר אשתו, שתי בנותיו ונכדו ששהו איתו בבית נכנסו לממ"ד – שלמה יצא לסלון ושם מצאו אותו המחבלים. הם ריססו את הבית, נכנסו פנימה ורצחו את שלמה בדם קר, מבלי לדעת שבאותו זמן, מסתתרים בממ"ד שאר בני המשפחה. גם מחבלים נוספים שהגיעו לבית וראו את גופתו – חשבו שהוא זקן ערירי שחי שם לבדו ולא חיפשו עוד אנשים. והם ניצלו, הם שרדו את התופת.

גבורתו של שלמה הוא סיפור על דור המייסדים של המדינה, על הגבורה לעמוד במשך עשרות שנים מול איומים ולהיות יכול להם. שלמה אהב את הקיבוץ, אהב את משפחתו ואת חנה'לה שלו – והוא שמר עליהם, ונתן להם חיי.

לאורם

8 סיפורי גבורה מה-7 באוקטובר

הסוכנות היהודית
JEWISH AGENCY
לארץ
FOR ISRAEL ישראל

אביטל אלדג'ים

גם חברי קיבוץ חולית המרוחק 2.6 ק"מ מהגבול עם רצועת עזה, קמו בבוקר 7.10 למטח הרקטות שהעיר באותה שבת ארורה את רוב אזרחי מדינת ישראל. אביטל אלדג'ים, תושבת הקיבוץ, נכנסה לממ"ד, ומהר מאוד שמעה ירי חי וצעקות בערבית והבינה כי הגרוע מכל מפניו חששו קרה – מחבלים חדרו לקיבוץ. התושבים שהיו במתח רב – שמרו על קשר בווטסאפ כדי להתעדכן במצב.

אל אביטל שהיתה לבדה, הגיע שכן נוסף כדי שיהיו יחד כשהטרור משתולל בחוץ. וכל הזמן, בבית הסמוך, היתה עדי קפלון שכנתה של אביטל עם ילדיה הקטנים, נגב בן הארבע ואשל התינוק הקטן בן הארבעה וחצי חודשים. השתיים שמרו על קשר עד השעה 11:00 בבוקר, כשעדי שלחה את ההודעה האחרונה, ולא ענתה יותר.

שבע שעות לאחר תחילת המתקפה - הגיעו מחבלים אל הבית. אביטל והשכן נכנסו להסתתר בארון אך המחבלים פוצצו את דלת הממ"ד ושכנה של אביטל נרצח. את אביטל הם שלפו מהארון ולפתע הביאו לבית את הילדים של עדי השכנה – נגב ואשל הקטנים.

השלושה הועברו מבית לבית כשהמחבלים משליטים טרור בכל מקום עד שהחליטו להתחיל לצאת לכיוון הרצועה והכריחו את אביטל והילדים לבוא איתם. במהלך הצעידה אביטל נחרדה לראות את ההרס הרב שהמחבלים זרעו, החורבן והדם, ואת בתי שכניה שנשרפו כליל. לאורך כל הדרך אביטל דאגה לילדי שכנתה, ולמרות הקושי הרב - לא איבדה את העשתונות. ואז, ממש לפני שנכנסו לאזור מיושב בתוך רצועת עזה, המחבלים סימנו לאביטל - כמו נס גלוי - שהיא והילדים משוחררים. אביטל ההמומה והמותשת החלה לעשות את דרכה חזרה לישראל, במשך שעות, כשבידיה אשל התינוק ונגב שהיה פצוע ברגלו. השלושה ניצלו, אולם כעבור כמה ימים התברר שעדי, אימם של הילדים הקטנים, נרצחה באכזריות.

הסיפור של אביטל, אשל ונגב הוא דוגמה לדבקות בחיים ולשכנות טובה. למרות הקושי הרב, אביטל לא ויתרה על ילדי שכנתה ודאגה להחזיר אותם למקום מבטחים.

לאורם

8 סיפורי גבורה מה-7 באוקטובר

הסוכנות היהודית
JEWISH AGENCY
לארץ
FOR ISRAEL ישראל

שם הגיבור/ה

קצת על הגיבור/ה שלי

סיפור הגבורה שלו/ה

לאורם

8 סיפורי גבורה מה-7 באוקטובר

הסוכנות היהודית
JEWISH AGENCY
לארץ
FOR ISRAEL ישראל

שם הגיבור/ה

קצת על הגיבור/ה שלי

סיפור הגבורה שלו/ה

לאורם

8 סיפורי גבורה מה-7 באוקטובר

הסוכנות היהודית
JEWISH AGENCY
לארץ
FOR ISRAEL ישראל

שלום,

לפניכם. ערכת "לאורם" המכילה סיפורי גבורה של 8 א.נשים אשר במאורעות 7 באוקטובר גילו גבורה למול הסכנה והטרור של מחבלי חמאס. לעיתים מעשה הגבורה אף עלה להם בפציעה או באובדן חייהם. הקרן לנפגעי טרור של הסוכנות היהודית תומכת במשפחות השכולות ובפצועים מאז אותה שבת ארוכה. הצער והיגון קשים מנשוא ובין החושך מבצבים סיפורי הגבורה הרבים, ואנו כאן כדי לנסות להאיר על חלקם.

מה עושים עם הערכה?

בכל ערב בשמונת ימי החנוכה, נבחר גיבור/ה אחר שסיפורו/יאיר את העולם ונקדיש לו את הדלקת הנרות. בערכה ישנם שמונה סיפורי גבורה, אך גם 2 קלפים ריקים המאפשרים לכם. לצרף גיבורים. ואת אחרים. שתרצו להאיר את סיפור הגבורה שלהם. - החל מהסטודנטית שעמדה איתן אל מול האנטישמיות בקולג' ועד הבוקר שהגיע ארצה בשביל לעזור לחקלאי הדרום. הגבורה במלחמה זו אינה מוגבלת לסיפורים מקומיים ולא ליהודים בלבד, וכל אחד/ת יכולים לבחור גיבורים/ות נוספים על אלו שהצגנו כאן.

לאחר שהדלקתם את הנרות וסיפרתם על גבורתו/ה של הגיבור/ה שלכם. אנחנו נשמח אם תוכלו לשתף תמונה שלכם. עם החנוכייה וקלף הגיבור/ה ולתייג אותנו ברשת החברתית המועדפת עליכם. עם ההאשטג: #INTHEIRLIGHT מוזמנים לתייג גם את עמודי הסוכנות היהודית בשפות השונות והיחידה לשליחות.

חג חנוכה שמח, עם ישראל חי!